

ματι, ή Λυδία 'Οσβαλντ έγινε σέ λίγο κυρία ντέ Φορσεβίλ, κι όλες ή εφημερίδες τής Μπρέστης μιλούσαν γι' αυτόν τόν ταιριασμένο γάμο. 'Ως συμπλήρωσις τής ετυχίας τούσ, ήρθε στόν κόσμο ένα χαριταμένο μαρβ. 'Η Λυδία έγινε μητέρα. Κι' όλος ό κόσμος πεία μακάριζε τό ταιριαστό άνδρόγυνο. 'Ήσαν νέοι, πλούσιοι κι' αγαπιόντουσαν όσο λίγοι έρωταμένοι. 'Όσο γιά τούς φίλους τού Μαρβ ντέ Φορσεβίλ, αυτοί τόν μακάριζαν γιά τήν τύχη, πού είχε νά πάρη μιά τόσο όμορφη γυναίκα.

Μιά μέρα όμως στά γραφεία τής Γενικής 'Ασφαλείας τής Μπρέστης έφτασε από τό έξωτερικό ένα άνόνομο γράμμα, τό όποιο άναστάσε τούς άστουνομικούς. Κάποιος «φίλος τής Γαλλίας» τούς έκανε γνωστό ότι ή Λυδία 'Οσβαλντ ήταν Γερμανίδα κατάσκοπος και τούς έδινε και τίς έξής πληροφορίες: 'Η Λυδία 'Οσβαλντ, ύστερα από τίς σπουδές τής στό Πανεπιστήμιο, προσελήθη στη Μυστική 'Υπηρεσία τού Βερολίνου κι' είχε δράσει στην 'Αγγλία και στην 'Αμερική, παρουσιάζομένη με διάφορες ιδιότητες. Στη Γαλλία είχε πάει πρώτα στην Τουλώνα και κατόπιν είχε έρθει στην Μπρέστη, όπου παρουσιάσταν ως δημοσιογράφος. Μά ή άναποκρίσεις τής δεν ήσαν τίποτ' άλλο, από μιά λεπτομερή περιγραφή τού έξοπλισμού τής Γαλλίας και τών νέων έφευρέσεων τού ναυτικού τής. 'Ήταν τόσο συγκεκριμένες αυτές ή καταγγελίες, ώστε οι άστουνομικοί άναστατάθηκαν. Πήγαν άμέσως στό ζενοδοχείο «Κοντινεντάλ», έκαναν έρευνα στό διαιμέρισμα τής κ. ντέ Φορσεβίλ και δεν άργησαν ν' άνακαλύψουν τήν άλήθεια "Ετσι συνέλαβαν τήν Γερμανίδα κατάσκοπο και τήν ώδήγησαν στην άστουνομική.

'Η Λυδία 'Οσβαλντ δεν άρνήθηκε τήν ένοχή τής: —Ναι, τούς ειπε, ήμουν πράκτορ τής Μυστικής 'Υπηρεσίας, άλλ' από τή μέρα πού γνώρισα τόν άνδρα μου. άγάπησα τόσο τή Γαλλία, ώστε έπαυσα νά στέλνω τίς πληροφορίες μου. Κι' αυτή ήταν ή αίτία τής καταστροφής μου. Οι ίδιοι ό Γερμανοί με πρόδωσαν. φοβούμενοι μήπως άποκαλύψω τήν μυστική δράνάκι τούσ.

Μά οι άστουνομικοί δεν πίστεψαν στά λόγια τής Εβ' 'Άλλωστε τόσα λίγα τά παραδέχονται τών κατασκόπων πού θυσιάζουν κι' αυτήν άκόμη τή ζωή τούς γιά τόν έρωτα! Γι' αυτό ή Λυδία 'Οσβαλντ κατηγορήθηκε ως ένοχος έχάτης προδοσίας και κλείσθηκε στις φυλακές. 'Όσο γιά τόν ημιαπόφορο Μαρβ ντέ Φορσεβίλ, υπέβαλε άμέσως τήν παραίτησή του κι' άφωσιώθηκε στην άνατροφή τού άτυχου παιδιού του. Στούς φίλους του δέ πού άρχισαν νά τόν περιφρονούν γι' αυτήν τήν τόσο λίγο άνδρική στάση του, δήλωσε με δάκρυα:

—Ξέρω ότι ένας τίμιος άξιωματικός σέ μιά τέτοια περίσταση θ' αυτοκτονούσε. Δυστυχώς γιά μένα δεν υπάρχει αυτή ή παρηγορία. Δεν μπορώ ν' άφήσω άπροστάτεμο τόν κόσμο τού παιδι μου, ένα μαρβ. Κανείς δεν θά θελήση νά φροντίση γιά τό παιδί μιάς κατασκόπου. "Αν σκοτανόμωμο, θά κλείων αντό τ' άβδο πλάσμα σέ κανένα βρεφοκομείο. "Όχι, είμαι πατέρας και δεν έχω τό δικαίωμα νά στερήσω τό παιδί μου από τίς φροντίδες μου. Τό μαρτύριο μιάς άτιμώσεως, δεν εινε μεγαλύτερο από τό έγκλημα νά εγκαταλείψω τό παιδί μου, έστω κι' άν όλος ό κόσμος με περιφρονήση γι' αυτή τήν άπόφασί μου.

Κι' ό Μαρβ ντέ Φορσεβίλ από έκείνη τή μέρα άφωσιώθηκε στην άνατροφή τού παιδιού του, υποφέροντας σκληρά από τήν ιδέα ότι είχε άγαπήσει μιά κατάσκοπο και τής είχε δώσει τό τίμιο όνομα τής άρχοντικής οικογενείας του

ΑΝΤΡΕ ΝΤΕΛΠΥΚ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΑ ΛΕΠΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

'Ο στρατηγός Μπασσομιπέ, ρωτούσε κάποτε τόν γενναίο ύπασπιστή του λοχαγό Στρέϊ πόσων χρόνων ήταν.

—Μά... ίσως και σαράντα, ίσως και σαρανταέντε, στρατηγέ μου.

—Τί λογαριασμός εινε αυτός; ελε παραξημένους τότε ό Μπασσομιπέ. Γιατί αυτή ή άδωδιότης;

—Στρατηγέ μου, μετρώ τά χρομάτά μου, τά άσμηκά μου, τά εισοδήματά μου κλπ., γιά νά μήν τά χάσω!.. Τά χρόνια μου όμως ύπόκει ποτέ φρόδος νά φύγουν από τή ράχι μου; ... άπάντησε ό Στρέϊ.

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

'Ο ύψης στό κορμί και στό μυαλό άνθρώπου, όσο χαμηλά και νά πέση, έχει πάντα δύο πιστούς φίλους, έτοιμους νά τόν σηκώσουν πάλι: τά δύο τού χέρι... *

'Ετσι είμαστε έμεις ό άνθρώποι, Λύνομα τά προσβήματα τής Αιωνόδητης πούν ενκολότερα από τίς μικροσκοπίες τής πρόσκαιρης ζωής μας!.. *

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΓΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

(ΑΠ' ΤΑ ΛΟΝΔΡΕΖΙΚΑ ΦΥΛΛΑ)

Παραθολή.

Βίλλνυ. — Μάμπελ, άς παίξουμε τόν 'Αδάμ και τήν Εβα 'Εσύ θά είσαι ή Εβα κι' εγώ ό 'Αδάμ.

Μάμπελ. — Σίμφωνοι. Λολόν;

Βίλλνυ. — Νά: θά με βάλεις σέ πειρασμό νά φάω τό μήλο πού κρατάς κι' εγώ θά τό φάω!.. *

'Αμίμητο.

'Η σούζυγος. — 'Όταν πεθάνης, Σίμπωνε, τί έπίγραμμα θέλεις νά σοβ βάλουν στην πλάκα τού τάφου σου;

'Ο σούζυγος. — «'Επιτέλους, μόνος!» *

Τό ρολόγι τού στομαχίου.

Μιά οικογένεια Γερμανών χωριού έκανε όλες τίς προετοιμασίες τής γιά νά μεταναστεύση στις 'Ηνωμένες Πολιτείες. Τήν προηγουμένη ό-μους μέρα τής αναχωρήσεώς του, τό μεγαλύτερο παιδί, ό Χάιν, ό ό-ποιος ήταν τριετής φάγας, έφερε άντ'αφής.

—Γιατί έσύ δεν θέλεις νάρθης μαζί μας στην 'Αμερική; τόν ρώτησε ό πατέρας του.

—'Επειδή μούτε ό δάσκαλος τού χωριού πώς όταν έδώ στη Γερμανία έχομε 12 τό μεσημέρι, στην 'Αμερική έχουν 4 τό πρωί

—Και τί μ' αυτό;

—'Απλούστατα: μού εινε άντιφωρο νά πάω σ' ένα μέρος...στό άποιο νά περιμένο τόση ώρα γιά νά γευματίσω!.. άπάντησε άρπλούστατα ό γυός του.

Παρανόσιος.

'Ο άρρωστος. — 'Ωχ, γιατρέ. 'Υποφέρω φρεχτά! Κάνετε με νά πεθάνω, γιά νά γλυτώσω μιά ώρα άρχήτερα άπ' αυτό τό μαρτύριο...

'Ο γιατρός. — 'Εννοια σας!.. Αυτό εινε δική μου...δουλειά!.. *

'Ετοιμότης.

'Ο δάσκαλος ενός οικοτροφείου ήταν μεροληπτικός ύπερ τού μαθητού Τόμ και αδησυχός στό μαθητή Τζόννυ. 'Ενα πρωί, οι δύο αυτοί μαθηταί συνέθη ν' άγγήσουν στό μάθημα κι' ό δάσκαλος τούς κάλεσε μπροστά του ν' άπολογηθούν.

—Γιατί, παιδιά μου, άργήσατε; Τό κουδούνι χτύπησε κι' έπρεπε νά τό άκούσατε.

—Συγγνώμη, τού ειπε ό προστατεμένος τού μαθητής, ό Τόμ. 'Ανεπαρκήματα δυ ταξείδια στην Καλιφόρνια και νόμισα ότι τό κουδούνι τού σχολείου πού χτυπούσε ήταν ή σφυρίχτρα τού πλοίου, με τό άποιο ταξείδενα...

—Πολύ καλά, έκανε ό δάσκαλος, ό όποιος ήταν όποσοδήποτε άποφασισμένος νά τόν συγχωρήση. Κι' έστ', Τζόννυ; γήσιος και είστε στόν άλλο μαθητή. Τί έχεisz νά πης, γιά νά δικαιολογήσης;

—'Εγώ, κύριε, είτε σαστισμένο τό παιδάκι, ...πειρώμενα νά βγη από τό πλοίο ό Τόμ, γιά νάρθοιμε μαζί!.. *

'Ενας γέρος 'Εβραίός ψυχογράφος. 'Όλη του ή οικογένεια είχε συγκεντρωθή πάνω από τό προσεφέρτό του κι' άκούγε τίς τελευταίες του θελήσεις. 'Αξάνα ό μεγαλύτερος γυός του τόν ρώτησε νά του πη τά όνόματα τών ανθρώπων ό όποιοι τού χρωστούσαν χροίματα. Τότε ό πατέρας του, μολονότι βρισκόταν στόν επιθανάτιο ρόγχο, τού άπορίθμωσε μιά δωδεκάδα διάκληρη όφειλετών του.

—Τώρα, πατέρα, τούπε ό γυός του, πές μου τά όνόματα κι' έκείνων στούς όποιους χρωστούσα χροίματα.

—Δέν εινε και τόση βία, τού άπάντησε με σθησιμένη φωνή ό 'Εβραίός, και...ξέσηχισε!.. *

'Η έξήγησις.

'Ενας μετανάστης, έπιστρέφοντας από τήν 'Αμερική, ζητάει πληροφορίες γιά τή νέα, τήν όποια αγαπούσε από τά παλιά του χρόνια.

—Μήπως ένδιαφέρεται άκόμη γιά τήν κόρη σας ό Τζέιμ; ρωτάει τή μητέρα τής αγαπημένης του.

—Μά... Τώρα πεί... Δέν ένδιαφέρεται διάλου γι' αυτή, άπαντά ή μητέρα.

—Τί χαρά!.. Δέν θά τόν ήθελε βέβαια έκείνη και θά τόν έκανε ν' άπογοητευθή.

—Δέν με καταλάβατε: τήν παντρεύτηκε!.. τού έξήγησε ή μητέρα τής νέας. *

Τό προτιμότερο.

'Εκείνος. — Είμαι τής γνώμης ότι ό καλύτερος τροπος γιά νά έπισμοιοποιήσης μιά πρόταση γάμου, εινε ένα φιλί.

'Εκείνη. — Δέν συμφωνώ διάλου με τή γνώμη σου. Προτιμώ έναν...πατά!.. *

